RETSMØDERAPPORT
i sag 134/86 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. *Retlig baggrund*

Rådets direktiv 73/404 af 22. november 1973 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om vaske- og rengøringsmidler (EFT L 347, s. 51) har til formål at sikre en harmonisering af de i medlemsstaterne gældende bestemmelser om anvendelse og markedsføring af visse vaske- og rengøringsmidler. For at begrænse miljøforureningen skal det i henhold til direktivet forbydes at anvende vaske- og rengøringsmidler, der indeholder overfladeaktive stoffer, hvis biologiske nedbrydningsevne er lavere end den i direktivet fastsatte sats. En sådan harmonisering skulle bevirke, at medlemsstaterne ikke med henvisning til EØF-traktatens artikel 36 kan forbyde anvendelse og omsætning af vaske- og rengøringsmidler, hvis nedbrydningsevne er tilstrækkelig høj. I direktiv 73/405 af samme dato om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om kontrolmetoderne for de anionaktive overfladeaktive stoffers biologiske nedbrydningsevne (EFT L 347, s. 53) fastsatte Rådet, hvilke metoder der skal anvendes ved målingen af nedbrydningsevnen.

I 1982 udstedte Rådet en række direktiver om ændring af ovennævnte to direktiver, herunder de to i sagen omhandlede direktiver, nemlig direktiverne 82/242 og 82/243 af 31. marts 1982. De bestemmer, henholdsvis i artikel 6 og artikel 2, at medlemsstaterne senest den 8. oktober 1983 skal sætte de nødvendige bestemmelser i kraft for at efterkomme direktiverne, og at de straks skal underrette Kommissionen herom.

2. *Tvistens baggrund*

De to direktiver meddeltes kongeriget Belgien den 8. april 1982. Kommissionen modtog ingen underretning fra den belgiske regering om bestemmelser til gennemførelse af de to direktiver. Da Kommissionen heller ikke rådede over andre oplysninger, hvorefter Kongeriget Belgien måtte antages at have opfyldt sin forpligtelse til at sætte de nødvendige bestemmelser i kraft, tilstillede Kommissionen den 12. november 1984 den belgiske regering en skrivelse, hvori den i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 169 opfordrede regeringen til at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist på to måneder.

Da skrivelsen ikke blev besvaret, fremsatte Kommissionen den 23. september 1985 den i EØF-traktatens artikel 169 omhandlede begrundede udtalelse, hvori den anmodede den belgiske regering om at efterkomme direktivet inden for en frist på to måneder. Den belgiske regering reagerede ikke, hvorfor Kommissionen anlagde nærværende sag.

3. *Retsforhandlinger*

Stævningen er registreret på Domstolens Justitskontor den 3. juni 1986.

* Processprog: Fransk.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren, Kommissionen, har nedlagt følgende påstande:

1) Det statueres, at kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet det dels ikke inden for den fastsatte frist har gennemført de lov- og forvaltningsforskrifter, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiver 82/242 og 82/243 af 31. marts 1982, dels ikke har givet Kommissionen den efter direktivernes artikler 6 og 2 krævede underretning.

2) Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgte, den belgiske regering, har ikke nedlagt egentlige påstande.

III — Parternes anbringender og argumenter

I svarskriftet har den *belgiske regering* forklaret, at den netop havde vedtaget et forslag til »arrêté royal« (bekendtgørelse) til gennemførelse af de nævnte direktiver. I duplikken har regeringen imidlertid oplyst, at det belgiske Conseil d'Etat havde afgivet en negativ udtalelse vedrørende forslaget, idet det anførte, at der allerede i regionen Vallonien var udstedt et dekret inden for området. Regeringen havde herefter besluttet at forelægge sagen for Cour d'arbitrage, således at denne ret kunne afgøre kompetencespørgsmålet. *Kommissionen* har i replikken anført, at den belgiske regerings bemærkninger beviser, at der er tale om et traktatbrud.

T. Koopmans
refererende dommer